

GWF er en av Bergens best bevarte musikalske godbiter. De har holdt på i drøye 10 år nå med å gi ut sine egne plater, spille konserter og gjøre egne turnéer som har brakt dem til England, Europa og Japan bl.a. Og kanskje derfor du aldri har hørt eller lest stort om dem før nå. Kjenn din besøkelsestid!

Greenland Whalefishers, The "Down And Out"

Record Label: Pathwork Record Production

I discovered this band through word-of mouth and found some songs on the file-sharing circuit. Yes I admit to that and happy for it because I found an awesome Celtic punk band from Norway. The Greenland Whalefishers are Norway's answer to the Pogues, and anyone who's ever listened to them will know why. The lead singer Arvid has a very similar singing style to Shane MacGowan's and is also a good song writer as well. When I first heard this band, I thought it was Shane singing guest vocals or something. The band does sound slightly different to the Pogues though, and have created a sound that stands out from other Celtic bands. The Greenland Whalefishers play their music more punkier, and seem to be more energetic than the Pogues (if that's possible).

This is their fourth full-length album (along with some EPs as well) and they haven't let up. I still think their strongest album to date is "Loboville" and I think that album is pretty damn flawless. "Down and Out" starts off with GWF's single "Hit The Ground" and it sounds great! The second track I like a lot too because of the bagpipes that are used towards the middle of the song. It's kind of funny, but that part reminds me of a song from Jethro Tull called "The Third Hoorah." Yes i'm a Tull fan okay!

This album is similar to their previous album "Streets of Salvation," but I think it's better in terms of song writing. The track that stood out from that was "No More Crucified Days" and is still one of my favorite GWF's songs. The song that clearly stands out in my mind is "Punk Rock Shanty." It stands out from the others because it's done in a different way, and it's really catchy. Not to say the other tracks aren't catchy, but "Punk Rock Shanty" is the most catchiest. I think the band does a great job of playing the fast songs. When it comes time to slow it down, they do a good job with that too. An example of them slowing it down and doing it well is for the song "Down and Out." Some bands just can't cut it when it comes to playing both fast & slow songs but GWF can! Even the instrumentals are worth listening to and usually I get bored with those but not with this band. There's 13 songs in all, and ending the album is a cool song about the love of the Ramones. This album was fun to listen to, each song was played well and I didn't have a urge to skip any tracks. I know i'm going to be listening to this one over and over again. I'm glad to have found out about this band, and can't wait to see them play live (if they ever get their Norwegian asses over to America). If you are looking for some Pogues-influenced Celtic punk, than look no further than The Greenland Whalefishers!

RATING & SUMMARY:

Bottom Line: If you like the Pogues, you'll absolutely love GWF's new album "Down and Out." EXCELLENT STUFF!

Notable Tracks: Hit The Ground, Rocky Road To London, Molly's Lullaby, Down and Out, Punk Rock Shanty, Ramones

Overall Rating: ★★★★★

Reviewer: Bryan Kremkau

Greenland Whalefishers: Down & Out

The Pogues på norsk, det vil si på engelsk, eller bergensk på irsk. Poenget er at Greenland Whalefishers, som har bosted Bergen, låter akkurat som om de skulle vokst opp i Dublin.

Det går fort unna, og ei fløyte er som regel til stede. Vokalen er prikk lik Shane MacGowan, hvilket betyr at vokalistene og mandolinisten Arvid Grov låter som om han er drita.

Dette er sagt i aller beste mening; Greenland Whalefishers låter på ingen måte som om de befinner seg i tåka. Vi har bare vent oss til at Shane MacGowan synger sånn når han er... vel - drita.

Det sju mann- og kvinnesterke bandet gjør en gjennomført respektabel jobb. Litt på tuppa innimellom, men sånn går det gjerne, når alt skal gå i hundreogførti. Og det hører liksom til sjangeren, slik at det hele tida låter helt riktig.

Topplåta heter "Molly's Lullaby", og inkluderer fløytespilleren Agnes som duettpartner med Arvid. Ikke helt Shane & Kirsty - men nesten.

Hvis du tilfeldigvis forventer en ire på besøk, må du bare handle - rett og slett for å kunne briefe litt. Om du bare har lyst på ei vorspiel-plate av dimensjoner, går anbefalinga samme vei.

Down & Out - kvelden går sikkert i dass, uansett.

Arild Rønsen

På toppen og på vei inn

Greenland Whalefishers har trofast og stødig levert bedre og bedre utgivelser og konserter i en årrekke. Den siste fullengder "Down & Out" befester bandets posisjon og bør gå rett hjem hos det musikkelskende, platekjøpende publikum

★★★★★

Greenland Whalefishers - Down & Out
Patchwork Records Production

Fjerde langspiller fra Norges svar på The Pogues er en oppvisning i eminent musikkunnskap, låtskriving, produksjon og, ikke minst, varme følelser for sin profesjon. Down & Out setter definitivt Whalefishers på kartet i musikkbyen Bergen og det er med glede at en gammel DIY-puritanist som undertegnede konstaterer at bandet har kommet hit helt og holdent på egne premisser. Hardt, langsiktig og målrettet arbeid med masse morro på veien har bragt GWF som de gjerne kalles, langt utenfor vårt lille lands grenser. England og store deler av Europa er forlenget et tilbakelagt og overvunnet territorium. Japan likeså. Bandet gjester "the land of the rising sun" igjen til våren og alle de planlagte konsertene er utsolgt.

Fra den umiskjennelige intro'en på førstekuttet *Hit the Ground* til siste tone på den punk-inspirerte *Ramones* fader ut levnes det ikke tvil om at GWF har fornyet seg selv en smule samtidig som de ivaretar grunnpilaren og vel så det fra suksessformelen fra de 3 foregående platene.

Debut'en *Mainstreet Sword* viste lovende takter. *Loboville* blåste hatten av de fleste. *Streets of Salvation* ga bl.a. bandet den, i ettertid, beryktede oppvarmingsjobben for Shane MacGowan & The Popes hvor hovedpersonen dret seg ut på scenen, supportbandet stjal showet og bergenspressen mer eller mindre fornektet det innlysende; at Greenland Whalefishers hadde vunnet bergensernes hjerter og var kommet for å bli. Jeg vil helst ikke prøve å forklare hvorfor en journalist i byens største avis avspiser *Down & Out* med en 3'er men en liten ørerens hadde kanskje vært på sin plass?

At fans av nevnte Pogues vil like dette er underforstått. Men at ikke kvinnen/mannen i gaten skal falle pladask for denne disk'en er for meg nærmest uforståelig. Det er skjeldent jeg får plater til anmeldelse og radiospilling som går så inn på meg som denne. *Down & Out* burde kanskje, i enkelte musikk-forståsegpåeres ører, finpusses litt her og der men til hvilken pris? Og nei, egentlig trengs det ikke. Men la gå, enkelte overganger er en smule bråe, enkelte av låtene er like gjennomsiktige som Magazinet's intensjoner forut for trykkingen av you-know-what og så har jeg en mistanke om at bandets til tider skrale budsjett la en begrensing for hvor mye Pytten kunne trylle frem i heksehuset sitt i Grieghallen.

Men all flisespikkeri til side; bandet viser så absolutt nye takter. El-gitar er med på plate for første gang på mer enn en låt (spesielt fremtredende på *Punk Shanty*, en låt bandet tok med på spøk og som selvfølgelig ble valgt ut av det japanske plateselskapet som førsetsingel), Katy fra Jef og hovedvokalist Arvid Grov gir Brun og Høyem "a run for their money" på *Mollys Lullaby*, Johnny Lee Roths spøkelse fra *Loboville* dukker opp i *The Rocky Road to London* sammen med Bergen Punk Choir som også bidrar på flere låter, bl.a på den ultrafengende *Ramones* - en hymne tilegnet det legendariske og snart utryddede punkbandet og så får vi selvfølgelig den oppskriftsmessige instrumental-låten, denne gangen i form av *City of Angels*, som ikke bryter opp ny grunn men krydrer platen akkurat slik vi kjenner til og liker det. Kombinert med bandets signaturlyd, Grov's vokal, blandingen av de velkjente irsk-trad.-instrumentene, de sjarmerende og passe personlige tekstene og ikke minst de gode låtene gjør *Down & Out* til ikke bare et bombesikkert platekjøp men forhåpentligvis til en markør i bandets historie der de tar steget videre ut i den store verden og kan si opp jobbene sine for å satse på musikken. Med en slik bakgrunn kan jeg ikke tenke meg noen som fortjener det mer.

For å sitere bandet selv; "And that's how I feel, there is no more to add"

